

A close-up portrait of a woman with blonde hair, smiling slightly, wearing a blue shirt. The image is positioned on the left side of the page, partially overlapping the title.

Doodsangst

“DE INSTRUCTEUR ROEPT ‘GO!’ IK MOET SPRINGEN. MIJN LICHAAM HEEFT DAAR EEN UITSTEKEND NEDERLANDS WOORD VOOR: NÉÉH! SOMS IS GEZOND VERSTAND VERRASSEND EENVOUDIG.”

‘Waarom doe ik dit?!’ mompel ik. Springen uit een vliegtuig. Mèt parachute. Zonder enige ervaring. Een cursus van twee dagen. Dat soort informatie moet je mij helemaal niet geven. Een static line-sprong. Ik spring uit het vliegtuig en een lijn zorgt ervoor dat de parachute automatisch opengaat. Automatisch. De cursus is op Texel. Twee dagen oefenen. Theorie. Procedures. Noodsituaties. Landen. Wat te doen als de parachute niet opengaat. Pardon? Dat laatste onderdeel wil ik overslaan.

De instructeur legt uit. Eerst kijken of de parachute geopend is. Zo niet, handelen. Han-de-len. Ik wil helemaal niet handelen. Ik wil gillen. Twee dagen oefenen. Klaar voor het echte werk. Het vliegtuig stijgt op. De grond wordt kleiner. Zelfvertrouwen ook.

Bij **TOP** noemen we dit een logistieke nachtmerrie. Een zending zonder fatsoenlijke voorbereiding is ondenkbaar. Route controleren. Documenten controleren. Planning controleren. Bestemming controleren. En hier sta ik. Ik ben de zending. Bestemming: weiland. Verwachte

aankomsttijd: snel. Track & trace: niet.

De deur gaat open. Wind. Lawaai. Heel veel lucht.

De instructeur tikt op mijn schouder. ‘GO!’ ‘Nee.’ ‘GO!’ ‘Néééé!’ Hij geeft me een zet. Ik val. Mijn maag blijft achter. Mijn armen maaïen door de lucht. Ik trek aan een koord. Niets. Nog een keer. Niets.

Ik schrik wakker. Een droom. Nee. Een nachtmerrie. Mijn parachute gaat niet open. Mijn ogen gelukkig wel. Fijn om weer op kantoor te zitten.

Liefs, Hetty